

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Картозії Лаліти Шалвівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 44 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“

м. К и ї в
18 жовтня 2018 року
№ 335-2(П)/2018

Справа № 3-244/2018(3320/18)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Лемака Василя Васильовича – доповідача,
Тупицького Олександра Миколайовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Картозії Лаліти Шалвівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 44 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 7–8, ст. 50).

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Картозія Лаліта Шалвівна звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статті 40, частинам першій, другій статті 55 Конституції України положення частини четвертої статті 44 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII (далі – Закон), відповідно до яких рішення про повернення дисциплінарної скарги має бути вмотивованим та оскарженню не підлягає.

Зі змісту конституційної скарги та доданих до неї матеріалів вбачається, що Вища рада правосуддя ухвалою від 12 вересня 2017 року дисциплінарну скаргу голови ради Всеукраїнської спілки працівників торгівлі та послуг „Трудова Співдружність“ Картозії Л.Ш. на дії судді Вищого адміністративного суду України залишила без розгляду та повернула на підставі порушення встановленого законом порядку подання дисциплінарної скарги.

Не погоджуючись з таким рішенням, Картозія Л.Ш. оскаржила його у судовому порядку.

Верховний Суд у складі судді Касаційного адміністративного суду ухвалою від 23 січня 2018 року відмовив у відкритті провадження, керуючись тим, що позов не належить розглядати за правилами адміністративного судочинства. Велика Палата Верховного Суду постановою від 10 травня 2018 року апеляційну скаргу Картозії Л.Ш. залишила без задоволення, а вказану ухвалу – без змін.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що застосовані в остаточному судовому рішенні у його справі положення частини четвертої статті 44 Закону порушують гарантоване Конституцією України право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися, зокрема, до органів державної влади, що зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк

(стаття 40 Основного Закону України), а також право на судовий захист; на оскарження в суді рішень органів державної влади (частини перша, друга статті 55 Конституції України).

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

У Законі України „Про Конституційний Суд України“ передбачено, що конституційна скарга має містити, зокрема, обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу неприйнятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77). Отже, особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме закон (його окремі положення) обмежує чи порушує гарантоване Конституцією України право і як це право зазнало порушень внаслідок застосування закону.

2.1. У частині першій статті 44 Закону встановлено вичерпний перелік підстав, за яких дисциплінарна скарга залишається без розгляду та повертається скаржнику; відповідно до частини четвертої вказаної статті рішення про повернення дисциплінарної скарги має бути вмотивованим та оскарженню не підлягає.

У конституційній скарзі Картозія Л.Ш. стверджує про порушення її права на „отримання від органу державної влади в особі Вищої ради правосуддя обґрунтованої відповіді на індивідуальне письмове звернення, гарантоване статтею 40 Конституції України“. Проте з матеріалів

конституційної скарги вбачається, що автор клопотання реалізував своє право на звернення до органу державної влади – Вищої ради правосуддя. У конституційній скарзі фактично йдеться про очікування суб'єкта права на конституційну скаргу позитивного вирішення його звернення до Вищої ради правосуддя по суті. Таким чином, твердження Картозії Л.Ш. про порушення гарантованого статтею 40 Основного Закону України права є необґрунтованим.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2.2. Автор клопотання вважає, що невідповідність оспорюваних положень частини четвертої статті 44 Закону частинам першій, другій статті 55 Конституції України полягає в позбавленні його права на судовий захист через неможливість оскарження рішення Вищої ради правосуддя, яке він вважає таким, що звужує його право на розгляд дисциплінарної скарги по суті. На обґрунтування своєї позиції Картозія Л.Ш. наводить окремі юридичні позиції рішень Конституційного Суду України.

Однак аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що Картозія Л.Ш. не навела аргументів на підтвердження порушення зазначеного конституційного права внаслідок застосування оспорюваних положень Закону. Фактично йдеться про хибне розуміння автором клопотання співвідношення встановленої Законом процедури розгляду дисциплінарної скарги Вищою радою правосуддя та порядку оскарження рішень, дій (бездіяльності) зазначеного органу державної влади в межах адміністративного судочинства, який визначається Кодексом адміністративного судочинства України (далі – Кодекс). Положення частини четвертої статті 44 Закону не містять заборони на оскарження

рішень, дій (бездіяльності) Вищої ради правосуддя в порядку адміністративного судочинства (частина перша статті 19 Кодексу), їх розгляд належить до підсудності Верховного Суду у першій інстанції (частина четверта статті 22 Кодексу).

Проте питання застосування судами законів України не належить до повноважень Конституційного Суду України, на чому він неодноразово наголошував, зазначаючи, що правозастосовна діяльність, яка полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам, є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Картозії Лаліти Шалвівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої

статті 44 Закону України „Про Вищу раду правосуддя“ від 21 грудня 2016 року № 1798–VIII на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**